

Політичні інститути та процеси

УДК 327.01(73):(048.5)

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.20755927>

Інститут політичної опозиції в Аргентині за президентства Хав'єра Мілея

Максим Грищенко,

магістр політології, кафедра політології, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, вул. Володимирська, 60, м. Київ, 01601, Україна

<https://orcid.org/0009-0006-7115-2222>

Олег Ткач,

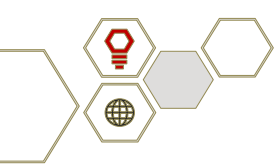
доктор політичних наук, професор кафедри політології, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, вул. Володимирська, 60,

м. Київ, 01601, Україна

<https://orcid.org/0000-0003-3131-1533>

Прийнято: 21.05.2026 | Опубліковано: 30.05.2026

Анотація. Мета дослідження — комплексний аналіз характеристик інституту політичної опозиції в Аргентині за президентства Хав'єра Мілея (2023–2026), виявлення закономірностей опозиційної поведінки та оцінка впливу опозиційної фрагментації на стабільність радикально-реформістського режиму. Методи: у роботі застосовано інституційний аналіз, метод case study та порівняльний метод. Теоретичну рамку становлять концепція «делегативної демократії» Гільєрмо О'Доннелла, індикатори авторитарної поведінки

Левітські та Зіблатта, концепція «афективної поляризації» Шанто Ієнгара та концепція «конкурентного авторитаризму» Лукана Вея.

Результати: виявлено трисегментну типологію опозиційного простору— пероністська коаліція, центристські та помірковано праві партії, позапарламентські соціальні рухи. Проаналізовано ключові епізоди інституційної конфронтації: парламентська боротьба навколо Ley Bases, серія президентських вето 2024–2025 рр., провінційні вибори у Буенос-Айресі. Стратегія Мілея щодо опозиції поєднує систематичну делегітимацію, виборчу коаліційність та поглинання соціальних протестів через протокол Булліча. За даними Freedom House (2026) Аргентина зберігає статус «Free» з індексом 85/100, проте V-Dem фіксує ознаки регресу в ліберальному вимірі демократії.

Висновки: структурна слабкість опозиції є ключовим системним чинником стабільності режиму Мілея. Відсутність єдиного опозиційного лідера, ідеологічне вичерпання пероністської моделі та ресурсний дисбаланс після проміжних виборів 2025 року взаємопосилюють цю слабкість. Від здатності опозиції подолати внутрішню фрагментацію та запропонувати позитивну альтернативу залежатиме результат президентських виборів у 2027 році.

Ключові слова: делегативна демократія, пероністська коаліція, лібертаріанський популізм, афективна поляризація, конкурентний авторитаризм, соціальна мобілізація, інституційна ерозія.

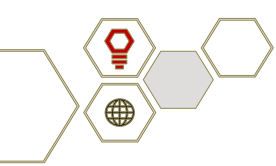
The institution of political opposition in Argentina during the presidency of Javier Milei

Maksym Hryshchenko,

Master of Political Science, Department of Political Science, Taras Shevchenko

National University of Kyiv, 60 Volodymyrska St., Kyiv, 01601, Ukraine

<https://orcid.org/0009-0006-7115-2222>

Oleg Tkach,

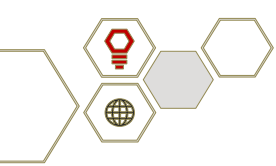
Doctor of Political Sciences, Professor, Department of Political Science, Taras Shevchenko National University of Kyiv, 60 Volodymyrska St., Kyiv, 01601, Ukraine

<https://orcid.org/0000-0003-3131-1533>

Abstract. Purpose: the study aims to comprehensively analyse the institution of political opposition in Argentina under the presidency of Javier Milei (2023–2026), to identify patterns of opposition behaviour, and to assess the impact of opposition fragmentation on the stability of the radical-reformist regime. Methods: the study employs institutional analysis, the case study method, and comparative analysis. The theoretical framework consists of Guillermo O'Donnell's concept of delegative democracy, Levitsky and Ziblatt's indicators of authoritarian behaviour, Shanto Iyengar's concept of affective polarisation, and Lucan Way's concept of competitive authoritarianism.

Results: a three-segment typology of the opposition space is identified: the Peronist coalition, centrist and moderately right-wing parties, and extra-parliamentary social movements. Key episodes of institutional confrontation are analysed: the parliamentary battle over the Ley Bases, the series of presidential vetoes in 2024–2025, and the provincial elections in Buenos Aires. Milei's strategy towards the opposition combines systematic delegitimisation, selective coalition-building, and the absorption of social protests through the Bullich Protocol. According to Freedom House (2026), Argentina retains its 'Free' status with a score of 85/100, while V-Dem records signs of regression in the liberal dimension.

Conclusions: the structural weakness of the opposition is the key systemic factor underpinning the stability of Milei's regime. The absence of a unified opposition leader, the ideological exhaustion of the Peronist model, and the resource imbalance following the 2025 midterm elections mutually reinforce this weakness.

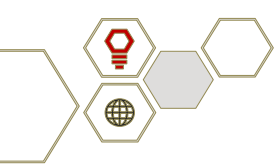

Whether the opposition can overcome its fragmentation will determine the competitive character of the 2027 presidential election.

Keywords: delegative democracy, Peronist coalition, libertarian populism, affective polarisation, competitive authoritarianism, social mobilisation, institutional erosion.

Постановка проблеми. Реалізація радикальної економічної програми Хав'єра Мілея поставила перед аргентинською політичною системою низку принципових викликів, серед яких особливе місце посідає питання про стан і ефективність інституту політичної опозиції. Аргентина є країною з усталеними традиціями соціальної мобілізації та чисельно представленою парламентською опозицією. Попри це, політичний режим Мілея демонструє особливу стійкість в умовах наростаючої соціальної напруженості, зростання рівня бідності та масових страйків. Зазначена ситуація породжує фундаментальне наукове питання: чи є фрагментованість опозиційного поля в Аргентині ситуативним наслідком президентських виборів 2023 року, чи становить структурну закономірність, вкорінену в логіці делегативної демократії та специфіці пероністської політичної культури.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Концептуальний апарат для дослідження опозиції в умовах гібридних і делегативних демократій розроблено передусім у ключових наукових джерелах. Стівен Левітські та Деніел Зіблатт у монографії «Як гинуть демократії» [1] обґрунтовують роль партій як «воротарів демократії», чия здатність стримувати популістських лідерів є визначальним чинником виживання демократичних інститутів. Гільєрмо О'Доннелл у статті «Делегативна демократія» [2] теоретизує специфіку режимів, де виконавча влада, здобувши електоральний мандат, прагне убезпечити себе від горизонтальної підзвітності. Кас Мудде та Крістобаль Ровіра Кальтвассер [3] систематизують типологію популістських режимів та їхніх опонентів у порівняльній перспективі.

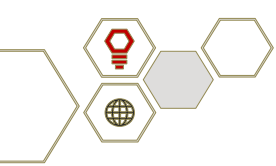

Серед сучасних досліджень, безпосередньо присвячених аргентинському кейсу, визначальне значення мають такі роботи. Лукан Вей і Стівен Левітські у праці «Конкурентний авторитаризм» [4] аналізують механізми, за допомогою яких чинна влада деформує «ігрове поле» на власну користь, зберігаючи формальні демократичні процедури. Курт Вейланд у монографії «Стійкість демократії до загрози популізму» [5] на основі порівняльного аналізу тридцяти популістських лідерів доводить, що ризики для демократії визначаються передусім слабкістю опозиції, а не самою природою популізму. Шанто Ієнгар зі співавторами [6] розробляє концепцію «афективної поляризації», що пояснює логіку реактивної, а не програмної поведінки опозиційних акторів. Крістіан Зілла у дослідженні «Ідеологія та політика Хав'єра Мілея» [7] аналізує ідейне підґрунтя ліберально-лібертаріанського дискурсу аргентинського президента.

Губерт П. Топпі [8] досліджує обмеження стратегії перманентного антагонізму в контексті аргентинського урядування. Габріель Б'йонді [9] здійснює критичний аналіз політичного дискурсу та риторики Мілея. Видання *Americas Quarterly* [10] відстежує динаміку поляризації та її вплив на проринковий курс уряду. Особливу цінність становлять соціологічні дані Gallup [11] щодо рівня суспільної підтримки та ESPOP Університету Сан-Андрес [12] щодо незадоволеності громадян. Дані Freedom House [13] і V-Dem [14] є основними джерелами для оцінки стану демократичних інститутів. Поточні репортажі агентства Reuters [15] забезпечують емпіричний матеріал щодо законодавчих конфронтацій.

Незважаючи на значний доробок зазначених досліджень, комплексного аналізу трисегментної типології опозиційного простору з одночасним зіставленням парламентського та позапарламентського вимірів опозиційності в умовах радикально-реформістського режиму досі не здійснено.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. У науковій літературі залишаються недостатньо дослідженими кілька

взаємопов'язаних аспектів. По-перше, не було здійснено систематичного порівняльного аналізу трьох сегментів аргентинської опозиції — пероністської коаліції, центристських партій та позапарламентських рухів крізь призму єдиної теоретичної рамки, що поєднує делегативну демократію, афективну поляризацію та конкурентний авторитаризм. По-друге, конституційна асиметрія між нижньою і верхньою палатами Конгресу Аргентини як структурний ресурс виконавчої влади проти опозиції не отримала належного аналітичного осмислення. По-третє, зв'язок між рівнем соціальної мобілізації та електоральними перспективами опозиції напередодні виборів 2027 року залишається відкритим питанням.

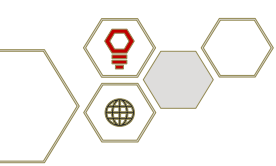
Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є комплексний аналіз характеристик інституту політичної опозиції в Аргентині за президентства Хав'єра Мілея, виявлення закономірностей опозиційної поведінки та оцінка впливу опозиційної фрагментації на стабільність радикально-реформістського режиму.

Для досягнення поставленої мети у статті передбачено вирішення таких завдань:

- концептуалізувати поняття «інститут опозиції» у контексті делегативних демократій;
- систематизувати типологію опозиційного поля Аргентини;
- проаналізувати стратегії Мілея щодо нейтралізації опозиції;
- дослідити ключові епізоди інституційної конфронтації;
- оцінити перспективи трансформації опозиційного поля напередодні виборів 2027 року.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Політична опозиція — це інституціоналізований суб'єкт політичного процесу, який, не володіючи державною владою, представляє альтернативні суспільні інтереси, здійснює контроль за діяльністю владних інститутів,

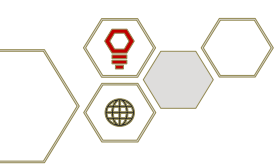
критикує урядовий курс та прагне отримати владу легітимними демократичними засобами.

Концептуалізація поняття «інститут опозиції» передбачає розрізнення між двома аналітичними рівнями: опозиція як формальний інститут (парламентська фракція або коаліція, що систематично голосує проти урядових ініціатив) та опозиція як функція (будь-який актор, що системно оскаржує легітимність або конкретні рішення виконавчої влади, включаючи профспілки, громадянське суспільство та соціальні рухи).

Ключовим теоретичним інструментом для аналізу є теорія «делегативної демократії» О'Доннелла. В умовах таких режимів виконавча влада, здобувши електоральний мандат, прагне убезпечити владу від контролю з боку законодавчого органу, судів та інших механізмів горизонтальної підзвітності[2, с. 61]. У делегативній площині опозиція сприймається не як легітимний учасник демократичного процесу, а як перешкода для реалізації «народного мандата». О'Доннелл також вказував на «декретизм», тобто поспішне ухвалення односторонніх виконавчих указів як характерну рису подібних режимів, що знаходить пряме втілення в аргентинській практиці широкого застосування Декретів про необхідність і терміновість.

Левітські та Зіблатт пропонують концепцію партій як «воротарів демократії»: саме їхня здатність стримувати популістських лідерів від крайніх рішень є визначальним чинником виживання демократії [1, с. 154]. В умовах Аргентини 2024–2026 рр. ця «воротарська» функція не виконується жодним опозиційним суб'єктом: пероністська коаліція є ідеологічно стигматизованою і фрагментованою, центристи — розколотими, соціальні рухи — неінституціоналізованими.

Концепція «конкурентного авторитаризму» Левітські і Вея визначає режими, у яких формально демократичні інститути існують і слугують основним інструментом боротьби за владу, але чинний лідер систематично порушує їхні правила [4, с. 24]. Ключовим є поняття «нерівного ігрового

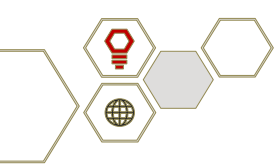
поля»: опозиція може брати участь у виборах і в парламентській діяльності, проте влада розподіляє ресурси, медійний доступ і правовий захист нерівномірно на власну користь. Хоча Аргентина за Мілея не підпадає повністю під цю класифікацію, зберігаючи конкурентні вибори та незалежну судову систему, зазначений концептуальний інструментарій дозволяє виявити механізми поступової деформації опозиційного поля.

Важливим теоретичним доповненням є концепція «афективної поляризації» Ієнгара: в умовах, коли основним мотивом політичної участі стає не ідеологічна ідентифікація, а ворожість до протилежного табору, опозиція потрапляє в інституційну пастку — вона реагує на кожну ініціативу уряду з позиції заперечення, але виявляється нездатною до формулювання якісної альтернативи [6, с. 130]. Саме цей феномен системно проявляється в аргентинській опозиції.

Опозиційний спектр доцільно систематизувати за трьома основними сегментами.

Перший і найпотужніший сегмент — пероністська коаліція у складі «Unión por la Patria» та «Fuerza Patria», що об'єднує кіршнеристів і центристів та представлена насамперед губернатором провінції Буенос-Айрес Акселем Кіцільйовим і, попри правову недієздатність, Крістіною Фернандес де Кіршнер.

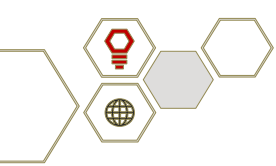
Головна позиція цього блоку полягає у захисті моделі розширеної соціальної держави: збереженні публічної освіти, пенсійної системи, трудових прав і державного регулювання економіки. Ця коаліція здобула близько 30% голосів на проміжних виборах 2025 року, однак її внутрішня фрагментація залишається принципово важливим структурним обмеженням. Відсутність єдиного лідера — Фернандес де Кіршнер позбавлена права балотуватися через вирок за корупцію, а Кіцільйов намагається сформувати власну загальнонаціональну проекцію — є суттєвим структурним активом для Мілея.

Другий сегмент — центристські і помірковано праві партії, Радикальний громадянський союз (UCR) та Республіканська пропозиція (PRO) колишнього президента Маурісіо Макрі. Ці сили в принципі підтримують ринкові реформи і фінансову дисципліну, але критикують Мілея за інституційну безвідповідальність. Критично важливим є внутрішній розкол UCR: фракція «Democracia para Siempre» на чолі з депутатом Факундо Манесом відокремилась від основного блоку через незгоду з підтримкою президентських вето, і саме ця фракція забезпечила парламентські голоси для подолання вето на університетське фінансування. Ця розколотість унеможлиблює формування стійкої центристської альтернативи.

Третій сегмент — позапарламентська опозиція у складі профспілкових конфедерацій, студентського руху та об'єднань пенсіонерів. Ця опозиція є найбільш мобілізованою у вуличній активності, але при цьому найменш інституціоналізованою. Починаючи з грудня 2023 року пенсіонери щотижня виходили на протести перед будівлею Конгресу, попри їхній розгін силовими структурами. Загальнонаціональний страйк у лютому 2026 року, що став четвертим і наймасовішим від моменту приходу Мілея до влади, продемонстрував, що основним каналом опозиційної мобілізації стали не партійні структури, а соціальні рухи [15].

Президент Мілей методично застосовує три взаємодоповнювальні тактики нейтралізації опозиції. Перша — систематична делегітимація: президент публічно характеризує опонентів як «касту», «соціалістів», «злочинців» і «ворогів свободи», відмовляючи їм у статусі легітимних учасників демократичного процесу. Такий підхід є класичним елементом того, що Левітські та Зіблатт називають «запереченням легітимності опонентів», одним із ключових індикаторів авторитарної поведінки. Семантика делегітимації є ретельно продуманою: «каста» апелює до антиелітарного сентименту, «соціалісти» і «колективісти» маркують опонентів як ідеологічно чужорідних, «вороги свободи» виводять конфлікт у простір екзистенційного протистояння.

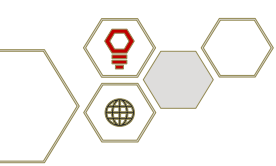
Друга тактика — виборча коаліційність у вигляді домовленостей з окремими пероністськими фракціями і провінційними партіями з тактичних питань без ідеологічного визнання опонентів. Це дозволяє Мілею забезпечувати необхідну більшість для ключових ініціатив, водночас фрагментуючи вже роздроблений опозиційний простір зсередини.

Третя тактика — поглинання та делегітимація соціальних протестів. Протокол Булліча, що передбачає криміналізацію будь-якої публічної демонстрації з блокуванням доріг або вулиць, надає силовим структурам інструменти для ідентифікації та кримінального переслідування учасників.

Найбільш яскравими прикладами інституційної конфронтації між Мілеєм і опозицією є три ключових епізоди, які демонструють як реальні можливості, так і структурні межі опозиційного стримування виконавчої влади.

Перший кейс — це парламентська боротьба навколо Ley Bases. Масштабний пакет дерегуляційних реформ із 238 статей, який Мілей просував як «конституцію своєї революції», було відхилено Сенатом у першому голосуванні. Під час другого голосування тисячі протестувальників оточили будівлю Конгресу, сутички з поліцією переросли у відкрите протистояння із застосуванням сльозогінного газу та гумових куль. Врешті-решт закон було ухвалено лише завдяки вирішальному голосу віцепрезидента Вікторії Вільяррубель. Цей кейс демонструє реальний потенціал парламентського стримування та водночас його структурні межі.

Другий кейс — серія президентських вето 2024–2025 рр. У серпні 2024 року Мілей наклав вето на закон про індексацію пенсій, ухвалений Конгресом. Сенат проголосував проти цього рішення, проте в нижній палаті опозиція не зібрала необхідних двох третин голосів. Аналогічний сценарій повторився у 2025 році з університетським фінансуванням: вето на Декрет 647/2025 опозиційна коаліція «Unión por la Patria», UCR і частина PRO подолала в нижній палаті 158 голосами, але не досягла конституційного порогу [15].

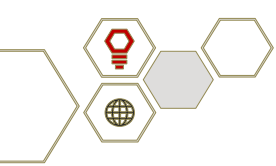

Проте у Сенаті вето на університетське фінансування і програму для дітей усе ж таки були подолані парламентською більшістю, що стало однією з найбільших законодавчих поразок Мілея. Системний аналіз виявляє принципову асиметрію: нижня палата, де La Libertad Avanza має відносно сильніші позиції, систематично є «слабкою ланкою» для опозиційних коаліцій, тоді як Сенат у певних випадках здатний подолати конституційний поріг. Саме ця конституційна асиметрія стала ключовим структурним ресурсом Мілея.

Третій кейс — це провінційні вибори у Буенос-Айресі. Губернатор Кіцільйов переміг із перевагою у понад 14 відсоткових пунктів над партією Мілея в ключовій провінції, де мешкає понад третина населення країни. Проте ця перемога негайно стала джерелом внутрішнього конфлікту: Фернандес де Кіршнер публічно звинуватила Кіцільйова у «принципових помилках», зокрема у рішенні проводити провінційні вибори окремо від загальнонаціональних. Цей кейс ілюструє центральний парадокс опозиційного поля: навіть виборча перемога в найважливішій провінції негайно перетворюється на джерело внутрішнього конфлікту, а не на платформу для консолідації.

Соціологічні дані верифікують наведені аналітичні висновки. За даними Gallup [11], рівень підтримки уряду в Аргентині в останній рік президентства Альберто Фернандеса становив лише 24%. Після інавгурації Мілея у грудні 2023 року рейтинг схвалення стрімко зріс до 64%, відображаючи широкий суспільний запит на радикальні зміни. Gallup зафіксувала показово нерівномірний розподіл підтримки: серед найзаможніших 20% населення схвалення становило 59%, тоді як серед найбідніших 20% — лише 39%, що є структурним індикатором класової природи підтримки Мілея.

Напередодні проміжних виборів у вересні 2025 року рівень незадоволеності досяг 53,7%, а рейтинг схвалення виконавчої влади впав до 31%, тоді як довіра до Конгресу становила лише 13–14%. Ці дані є аналітично

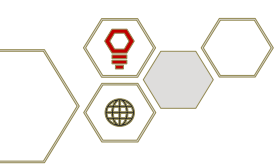

важливими: вони свідчать про те, що невдоволення стосується не лише Мілея особисто, а й усього інституційного спектру, включаючи опозицію. Після перемоги La Libertad Avanza на виборах жовтня 2025 рейтинг стабілізувався, однак у березні 2026 знову впав до 36,4%, оскільки корупційні скандали навколо адміністрації президента підривають саме ту моральну перевагу над «кастою», яка є основою його популістської легітимності. Дані ESPOP Університету Сан-Андрес підтверджують, що 65% респондентів незадоволені загальним напрямком розвитку країни, проте ця незадоволеність не конвертується у підтримку жодної конкретної опозиційної альтернативи [12].

За даними Freedom House [13], Аргентина стабільно утримує статус «Free» як у звіті за 2025 так і у звіті за 2026 рік. Сукупний бал країни залишається на рівні 85/100. Водночас у звіті за 2025 рік Freedom House фіксує негативні тенденції: звуження закону про доступ до інформації, 30-відсоткове скорочення університетських бюджетів та прийнятий у червні 2024 закон із розширеними повноваженнями президента. Ці кроки знизили індекс громадянських свобод до 50/60.

Більш деталізовану оцінку пропонує V-Dem [14]: у звіті 2025 року Аргентина класифікована як «електоральна демократія», але включена до переліку семи країн Латинської Америки з регресом. У звіті 2026 року Аргентина знову фігурує серед країн, що автократизуються, в контексті глобальної «третьої хвилі автократизації». Зіставлення двох методологій є аналітично важливим: Freedom House фіксує стабільність електоральних процедур, тоді як V-Dem виявляє ерозію в ліберальному вимірі у сфері стримувань виконавчої влади і свободи вираження поглядів.

Перспективи трансформації опозиційного поля напередодні президентських виборів у 2027 році залишаються доволі неоднозначними. Президентські вибори 2027 року стають дедалі виразнішим горизонтом, який визначає поточну логіку дій Мілея. Сам президент офіційно підтвердив намір

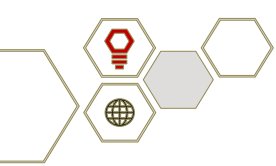
балотуватися на другий термін. Стратегічна логіка полягає у закріпленні образу «захисника стабілізації» проти «повернення пероністського хаосу».

Структурна причина слабкості опозиції є багатовимірною. По-перше, ідеологічне вичерпання пероністської моделі: десятиліття неефективного управління і корупційні скандали підірвали довіру до наративу «соціальної держави» серед молодого міського електорату. По-друге, лідерський вакуум: Фернандес де Кіршнер позбавлена права балотуватися, а Кіцільйов не може консолідувати ані кіршнеристів, ані центристів. По-третє, ресурсний дисбаланс, оскільки після проміжних виборів 2025 року La Libertad Avanza суттєво розширила своє представництво у Конгресі.

Принципове питання полягає в тому, чи здатна дифузна позаінституційна опозиція стати фундаментом для консолідованої електоральної альтернативи. Досвід аргентинської політики свідчить, що масова соціальна мобілізація сама по собі не є достатньою умовою для зміни влади, тому що для цього необхідна її трансляція в інституційні канали через партійну координацію. Вейланд застерігає, що популістські лідери здатні зруйнувати демократію лише за наявності специфічних обмежувальних умов, передусім слабкості інституційних противаг [5, с. 78]. Саме фрагментованість опозиції є тим чинником, який суттєво підвищує ці ризики.

Висновки. Проведений аналіз дозволяє сформулювати низку узагальнюючих висновків щодо інституту політичної опозиції в Аргентині за президентства Хав'єра Мілея.

Опозиційний простір Аргентини є структурно слабким попри чисельну парламентську присутність. Фрагментація пероністської коаліції, лідерська невизначеність між Кіцільйовим і Фернандес де Кіршнер, внутрішній розкол UCR та нездатність сформувати якісну альтернативну програму є взаємопов'язаними симптомами цієї слабкості. Відсутність єдиного опозиційного лідера становить суттєвий політичний актив для Мілея, яким він

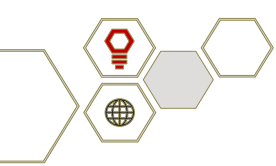
систематично користується для збереження радикально-реформістського режиму.

Стратегія Мілея щодо опозиції поєднує три взаємодоповнювальні тактики: систематичну делегітимацію, виборчу коаліційність і поглинання протестів (протокол Булліча). Саме їхнє комбіноване поєднання, а не кожна окремо, ефективно нейтралізує як парламентську, так і позапарламентську опозицію.

Аналіз ключових епізодів інституційної конфронтації виявляє конституційну асиметрію між двома палатами як головний структурний ресурс Мілея: нижня палата систематично виявляється нездатною зібрати конституційну більшість для подолання вето, тоді як Сенат у деяких випадках здатен це зробити. Ця асиметрія визначає просторові межі ефективного опозиційного стримування.

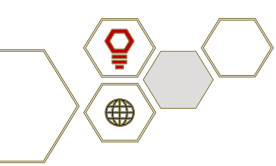
Соціальна мобілізація виявляється стійкішою формою опозиційності, ніж парламентська, але є дифузною і нездатною самотійно замінити консолідовану інституційну альтернативу. Щотижневі протести пенсіонерів, студентські марші і загальнонаціональні страйки формують стійкий символічний тиск на легітимність режиму, проте без партійної координації залишаються функціонально ізольованими від електорального процесу.

Зіставлення даних Freedom House і V-Dem демонструє аналітично важливий розрив між формальною і субстантивною демократією: перший фіксує стабільність електоральних процедур, тоді як другий виявляє ерозію в ліберальному вимірі. Саме цей розрив є тим простором, де слабкість опозиції і стратегії влади взаємопосилюються, формуючи умови подальшого режимного дрейфу. Саме від здатності або нездатності опозиції подолати структурну слабкість залежатиме результат президентських виборів 2027 року.

Список використаних джерел

1. Levitsky S., Ziblatt D. How Democracies Die. New York : Crown Publishing Group, 2018. 312 p.
2. O'Donnell G. Delegative Democracy. Journal of Democracy. 1994. Vol. 5. No.1. P. 55–69. DOI: 10.1353/jod.1994.0010
3. Mudde C., Rovira Kaltwasser C. Populism: A Very Short Introduction. Oxford : Oxford University Press, 2017. 136 p.
4. Levitsky S., Way L. A. Competitive Authoritarianism: Hybrid Regimes after the Cold War. Cambridge : Cambridge University Press, 2010. 536 p. DOI: 10.1017/CBO9780511781353
5. Weyland K. Democracy's Resilience to Populism's Threat: Countering Global Alarmism. Cambridge : Cambridge University Press, 2024. 322 p. DOI: 10.1017/9781009432504
6. Iyengar S., Lelkes Y., Levendusky M., Malhotra N., Westwood S. J. The Origins and Consequences of Affective Polarization in the United States. Annual Review of Political Science. 2019. Vol. 22. P. 129–146. DOI: 10.1146/annurev-polisci-051117-073034
7. Zilla C. Javier Milei's Ideology and Policy. SWP Comments. 2024. No. 4. 8 p. URL: <https://www.swp-berlin.org/publikation/javier-mileis-ideology-and-policy>
8. Toppi H. P. Javier Milei and the limits of permanent antagonism in politics. Latinoamerica21. 2025. URL: <https://latinoamerica21.com/en/javier-milei-and-the-limits-of-permanent-antagonism-in-politics/>
9. Biondi G. A Critical Analysis of Javier Milei's Political Discourse & Rhetoric. Sciences Po OPALC. 2024. URL: [https://www.sciencespo.fr/opalc/sites/sciencespo.fr.opalc/files/Biondi%2C%20Mil ei.pdf](https://www.sciencespo.fr/opalc/sites/sciencespo.fr.opalc/files/Biondi%2C%20Mil%20ei.pdf)
10. Americas Quarterly. Argentina's Polarization Threatens Milei's Pro-Market Agenda. Americas Quarterly. 2026. February 25.

11. Gallup. Javier Milei's Argentina in 6 Charts. Gallup News. 2025. March 28. URL: <https://news.gallup.com/poll/654089/javier-milei-argentina-charts.aspx>
12. Universidad de San Andrés. Estudio de la Opinión Pública (ESPOP), marzo 2026. Buenos Aires : Universidad de San Andrés, 2026. URL: <https://udesa.edu.ar/espob>
13. Freedom House. Argentina: Freedom in the World 2026. Washington, DC : Freedom House, 2026. URL: <https://freedomhouse.org/country/argentina>
14. Nord M., Altman D., Fernandes A., Lindberg S. I. Democracy Report 2026: Unraveling the Democratic Era? Gothenburg : V-Dem Institute, University of Gothenburg, 2026. URL: https://v-dem.net/documents/75/V-Dem_Institute_Democracy_Report_2026_lowres.pdf
15. Raszewski E. Argentina lower house approves bill curbing presidential decrees. Reuters. 2025. October 8. URL: <https://www.reuters.com/world/americas/argentina-lower-house-approves-law-curbing-presidential-decrees-2025-10-08/>